

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

***Ukaž mi své cesty, Hospodine,
a pouč mě o svých stezkách.***

***Ved' mě ve své pravdě a uč mě,
neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.***

(Žalm 25)

**Téma čísla:
Boží doteky na cestách**

Milí farníci,

když někam odjíždíme, automaticky předpokládáme, že všechno bude probíhat podle našich plánů a méně nepříznivé scénáře do našich myšlenek většinou ani nepouštíme.

Jenže dnes a denně se dozvídáme, že ne každá cesta končí šťastným návratem.

V tomto čísle farního občasníku najdete nejen příspěvky farníků, kteří vyrazili za papežem Františkem na jeho zářijovou apoštolskou cestu na Slovensko, ale dočtete se třeba také o dramatických a z lidského pohledu beznadějných situacích, kdy něčí život visel doslova na vlásku.

Nikdo neví, jak dlouhý čas je mu na této zemi vyměřen, a je to asi tak dobře. Těžko si představit zmatek, jaký by nastal, kdyby se to každý teď najednou dozvěděl. Snažme se žít tak, aby nás den, kdy nás Pán povolá, nezastihl nepřipravené, podobně jako pět pošetilých pann z Matoušova evangelia, které měly v okamžiku, kdy se blížil Ženich málo oleje do lamp a zmeškaly tak svatbu.

Nerušené čtení dalšího čísla vám přeje
redakční tým Setkání

V ŠAŠTÍNĚ SE MI SPLNIL SEN

„Víš, že má Svatý Otec přijet na Slovensko?“, ptala se mne dcera někdy před měsícem. Ano, věděla jsem o tom a modlila jsem se, aby se to podařilo, protože tou dobou, kdy jsme spolu mluvily, byl právě papež František v nemocnici a moc jsem na něho myslela, aby to dobře dopadlo.

Vždy jsem si velmi přála, abych se mohla zúčastnit setkání se Svatým Otcem a stále jsem vyhlížela zprávu, že snad k nám přijede. Proto, když jsem slyšela, že míří na sousední Slovensko, ihned mi hlavou blesklo „Bože můj, u toho bych si velmi přála být.“ A začala jsem vyhlížet nějaké zprávy, že se snad chystá výprava z Bystrce na Slovensko. Dlouho jsem nevěděla, kdy a kam Svatý Otec přesně míří. Když už paní prezidentka Čaputová vítala Svatého Otce v Bratislavě na letišti, došlo mi, že, budu-li pasivně očekávat, že se nějak něco dozvím a

pevezu se, asi ten úžasný okamžik prošvihnu. A ukázalo se, že bylo nikoliv za pět minut dvanáct, ale téměř dvanáct. Když jsem totiž slovenské stránky, věnované papežově návštěvě, našla a úspěšně se zaregistrovala do Šaštína, bylo někdy kolem půlnoci a ráno následujícího dne byla registrace uzavřena. Byla jsem šťastná, že jsem to stihla a od té chvíle jsem pevně věřila, že

se ve vše vydaří. Cesta ve mne trošičku budila obavy, protože mne čekaly tři přestupy a pokaždé na nádraží, kde jsem v životě nebyla (teda až na Břeclav, ale ta je úplně nová, takže jako kdybych tam nebyla). Nejnapínavější to bylo se vstupenkou na mši, bez které bych tam nebyla vůbec vpuštěna. Ta mi přišla až odpoledne den před odjezdem, ale hlavně, že přišla:-) Cesta nakonec proběhla hladce. V Břeclavi mne překvapilo, že do Kút, kde byl poslední přestup na vlak do Šaštína, jel jenom malinký motoráček o jednom vagónku. Ale jela jsem brzo, takže nás nejelo nějak mnoho, v pohodě jsme se do motoráčku vešli. V Šaštíně jsme měli čekat na další přípoj cca něco přes půl hodiny, ale jen jsme vystoupili z motoráčku, už na nás čekal železniční zřízenec a volal, že na nás čeká vlak do Šaštína a navigoval nás, kam se máme přesunout. Ukázalo se, že z toho motoráčku jsme do Šaštína jeli téměř všichni:-) V Šaštíně na nádraží už nás směřovali přímo k poli, na kterém se měla odehrávat bohoslužba. Rozhodně jsem se nemusela bát, že zabloudím. :-) Přijela jsem schválně brzo, protože jsem byla zvědavá na ranní chvály ve slovenštině a taky jsme se měli ještě před bohoslužbou modlit růženec. Ty modlitby a vůbec i hlavní bohoslužba byly pro mne novou zkušeností v modlitbě v cizí řeči. Slovenštinu ani jako cizí řeč neberu, narodila jsem se

ještě do bilingvní země a vyrůstala tedy v dvojjazyčném prostředí, přesto mne překvapilo, že to nebylo zase až tak jednoduché. Nejprve jsem se modlila česky, ale po chvíli už jsem pochytala slovenskou verzi modliteb a přešla do slovenštiny. Další novou zkušeností pro mne byla modlitba Sedmibolestného růžence. Jako konvertitka, která vyrůstla v ateistickém prostředí, jsem o existenci tohoto růžence neměla tušení. Pak jsme se konečně dočkali Otce Františka. Vše jsme sledovali na LED obrazovkách, které byly na ploše poměrně hustě rozmístěné, takže jsme viděli celý jeho příjezd, nejprve ulicemi Šaštína, a pak už vjezd na plochu, kde jsme natěšeně čekali. Byla jsem ráda, že to mohu vidět na té obrazovce, protože jsem nedoufala, že by papež přijel až k nám. Bylo pro mne radostným překvapením, že Svatý Otec objel celou plochu a projel i kolem nás, úplně blizoučko a mohli jsme mu zamávat. Úplně mne to dojalo, protože jsem si uvědomila, jak to asi bylo pro něho fyzicky náročné, neboť je krátce po operaci a celou dobu v „papamobilu“ stál a odpovídal na naše mávání. Mše svatá byla překrásná, bylo poznat, že se všichni snažili, aby odevzdali ze sebe to nejlepší. Trošku jsem s tou latinou měla problém, ale v davu se to ztratilo a jinak, pokud k nám Svatý Otec promlouval, hovořil italsky a my měli na obrazovkách slovenské titulky, takže jsme všemu rozuměli. Homilie byla samozřejmě o Panně Marii a trošku jsem si při ní i poplakala, protože Svatý Otec k nám dokáže promluvit opravdu od srdce k srdci. Pannu Marii jsem vždy velmi obdivovala, zvláště od chvíle, kdy jsem si uvědomila realie, ve kterých žila, že to vlastně byla neskutečně statečná dívka a žena, když řekla svoje “Fiat” v prostředí, kde nevysvětlitelným těhotenstvím riskovala smrt ukamenováním. Moc hezky se s námi Otec František na konci mše rozloučil, jako opravdový táta. Na závěr papež složil k nohám sochy Panny Marie Sedmibolestné zlatou růži.

Celou tu dobu jsem žasla nad zázračností toho dne a nad tím, že to není sen, že se vše opravdu děje. Myslím, že mne tato bohoslužba prozářila na hodně dlouho.

Když jsme se rozcházeli po této úžasné události, měla jsem strach, jestli se dostanu do vlaku. Byla tam strašná spousta lidí a valily se nás proudy a proudy všemi směry. Ukázalo se však, že většina poutníků přijela busy či po vlastní ose, takže nádraží sice bylo poměrně dost plné, ale nešli jsme všichni do jednoho vlaku, jeli jsme různými směry, takže si nás ty vlaky pohodlně “rozebraly”. Přesto jsme nabrali krapítek zpoždění a do Kút náš vlak vyrazil s pětiminutovým zpožděním. A pět minut jsme měli v Kútech na přestup do vlaku směr Břeclav. No, tak jsem se smířila s tím, že holt pojedeme až dalším spojem. Jaké bylo naše radostné překvapení v Kútech, když jsme vystoupili z vlaku a zjistili, že nádražáci ten náš motoráček do Břeclavi pozdrželi a tak na nás čekal. Musím je moc pochválit. Kúty byly cestou jediné místo, kde bylo znát, že se něco významného děje a o zdar naší cesty bylo pečováno přímo s mateřskou pozorností.

Stále ještě se nemohu vzpamatovat z toho, že se má cesta uskutečnila a já byla u setkání se Svatým Otcem. Nepřestávám za to děkovat Pánu Bohu a také svým přátelům, kteří se svým darem zasloužili o to, že jsem se na ni vůbec mohla vydat.

Eva F.

FRANTIŠEK A VRCHOLKY HOR

Letošní a ani loňský rok cestování moc nepřál. Zatímco loni jsem se dostal aspoň do Slovenského krasu a na Muráň, letos to vypadalo, že nebude vůbec nic. Jenže příležitost přichází nečekaně. Začátkem září mě napadlo se podívat do mapy, kdeže ten tolikrát zmiňovaný Šaštín vlastně leží. A s úžasem jsem zjistil, že je to vlastně za rohem, necelé dvě hodinky cesty osobákem, který stojí u každé vrby. Další den jsem v práci otevřel rozpis, kde máme zapsány pohotovosti. Těch nám po odchodu dvou kolegů výrazně přibýlo. A na patnáctého jsem tam nic neměl. Pak jsem se podíval na stránky paní Hladké, jejíž autobus posloužil farnosti při cestě do Kunštátu, Rozseče a Olešnice. Nabídka dopravy do Šaštína tam byla. Vytočil jsem její číslo a dozvěděl se, že je zcela obsazeno, ale ať zkusím zavolat ještě v sobotu. „Nechám to tak, uvidíme“, řekl jsem si. A v sobotu jsem uslyšel, že po posunu odjezdu na spíš popůlniční než ranní hodinu, se několik míst uvolnilo. Bylo rozhodnuto. I letos za hranice vyrazím, i když to bude nížina.

Papež František je, jak to říct nejlépe? Snad borec a frajer. Přijede na Slovensko, ze kterého by někteří místní církevní hodnostáři nejradyji udělali jakýsi katolický skanzen, slouží první mši v řeckokatolickém ritu, aby dal najevo, že jsou mu právě ti nevěštinoví blízcí. Potom se setká s představiteli židovské obce, která byla skoro zničena v době Slovenského štátu v čele s katolickým knězem, kterému se dnes staví pomníky. Odslouží mši na Luniku IX uprostřed těch, kteří „žijí z našich daní, nepracují a mají nakonec větší důchody“, jak tvrdí zaručené zprávy, které se k nám dostávají a které mnozí z neznalosti věci nebo hlouposti šíří dál. A nezapomene ani navštívit odvolaného arcibiskupa Bezáka, kterého nakonec pozve i na mši. Bok po boku i těch, kteří se ho minimálně ani nezastali. Popisovat vše, co v Šaštíně proběhlo, by bylo na půl Setkání. A tak jen několik střípků.

- nasedám do autobusu, vpředu sedí kněz, který zde má několik farníků. Na závěr od něj dostaneme pro sebe a své blízké požehnání.

- „sedadlo číslo 50“, říká paní Hladká. Tam už sedí muž a prosí, abych si sedl přes uličku, kde je volno. Sedám a dívám se vedle sebe a hele, bystrcký farník. Náhodička! Strávili jsme společně celý den a nakonec si navzájem poděkovali.

- sedíme ještě za šera v sektoru A21, mráčky na nebi se barví do růžova paprsky slunce, které je ještě za obzorem. Skončil společně modlený růženec a nad plnicími se sektory přelétá neslyšně jako přízrak osamocená labuť.

- přijíždí papež František, nad hlavami se třepotá spousta žlutobílých i slovenských vlajek, několik českých a jedna fialová. Na ní je skautská lilie.

- František slouží mši, u obětního stolu je jen on, 2 ministranti a jeden spíš pomáhající než koncelebrující kardinál.

Biskupové a hierarchové sedí na boku podia, jsou stejnými účastníky jako my ostatní.

- František káže, monotonním nevýrazným hlasem čte z papíru. Zaznívá slovo batoh (mé oblíbené zavazadlo), několikrát opakuje slovo camino (cesta). Pak zvedne oči k poutníkům a naléhavě pronese: „**A prosím, zůstaňte na cestě! Stále. Nezastavujte se.**“ Věřící tleskají, někteří vstávají. Rozumí Františkovi. Ti, kteří nehledají, kteří vědí a jsou si jistí už totiž ve skutečnosti z cesty sešli. Marie Sedmibolestná. František mluví o soucitné víře. Náhle se otočí k biskupům a totéž znovu opakuje. Jak ve škole, když chcete některým žákům ještě jednou zdůraznit to, co je důležité.

- dary nesou dva páry, manželé středního věku jdou druzí, první je mladá dvojice ve žlutých reflexních vestách s nápisem STAF (personál). To oni stáli už od dvou hodin ráno na parkovištích a polních cestách s baterkami a navigovali poutníky.

- čtou se přímlyvy, zní pouze angličtina (mladá dívka snad s vietnamskými kořeny), němčina, maďarština a romština.

- celá mše je vlastně krátká, tak hodinu a půl. I tak se do ní vejde několik chvil ztišení. Hlavou letí tisíce věcí, myslíte na své blízké a rádi byste kus Boží přítomnosti předali dál. Tak, jak to dělal jiný, letos zemřelý, František (Lízna) na svých cestách. Vzpomenu na své vrstevníky JK a KV. S laskavým úsměvem se už teď na naše tápání dívají odjinud. A pak se mně vybaví má první cesta do rumunských hor. Sedím na vrcholu Judele, totálně splavený se snad stokilovým batohem (to přeháním). Ostatní odešli a kolem jen hory, jezera a obzor. Žádné město, vesnice, auto, komín, ... Mokrá záda, pot kape do očí a obrovský, těžko popsatelný pocit radosti, pokoje a vděčnosti. Stejně jako teď při setkání s tímto starým, unaveným a kulhajícím člověkem. **KK**

kázání v Šaštíně: www.vaticannews.va/cs/papez/news/2021-09/homilie-papeze-frantiska-v-sastine.html * komentář Magdy Vašáryové: www.proglas.cz/program/detail-poradu/2021-09-18-07-30-00/

PRÁZDNINY

Prázdniny, čas dovolených, to je pro někoho krásný čas a pro jiného třeba doba soužení a nejistoty.

Celé prázdniny totiž trvalo, než se jedna starší dáma dočkala svého vytouženého snu.

Jaký byl? Rozhřešení.

Předcházela tomu víc než dvouměsíční doba příprav. Probíraly jsme Desatero, četly katechismus a ona sama se modlila a pečlivě studovala. S obrovským strachem pak přistoupila ke svatě zpovědi. Vycházela ze zpovědní místnosti plačící štěstím.

Bylo to, jako když člověk stoupá na vysokou horu, překonává kámen po kameni, metr za metrem, až konečně stane na vrcholu, ale ne na vrcholu osmitisícovky, kam dorazí málokdo, ale na vršek kopce, kde už stálo mnoho lidí... ale daleko míň jich prožívalo to pravé absolutní štěstí jako ona. **Z.N.**

Vodní kapsa

Byl krásný slunečný srpnový den roku 2011. Ráno volala mamce sestra, zda nepodnikneme nějaký výlet, já měl prázdniny, mamka i sestra dovolenou. Řekli jsme si, proč ne. Vydali jsme se tedy sestřiným autem do Jihlavy. Jako první následovala prohlídka města a poté jsme šli na pozdní oběd. Sotva jsme dojedli, spustila se velká průtrž mračen. Auto jsme měli daleko. Naštěstí sestra jako jediná měla deštník, tak nám řekla, abychom s mamkou počkali v restauraci, že pro nás přijede. Zpáteční cesta po D1 byla trochu stresující. Nebylo dobře vidět na cestu a průtrž pořád přetrvávala. Něco mi v tu chvíli říkalo, nevím přesně co, že by se nám mohla stát nějaká nepříjemnost. Nicméně to byl jen můj vnitřní pocit. Nikomu jsem o něm neříkal a díval se dál na cestu. Jedeme a najednou slyším mamku na sestru volat: „Pozor!!!“ Sestra také zakřikla: „To ne, koleje!!!“ Ani jsem nevěděl o co jde, jen jsem viděl, jak se místo rovně, řítíme rychlostí do svodidel. Obrovská rána. Začala se sypat skla. Auto se točilo všemi směry a jediné co jsem mohl dělat, bylo sedět a čekat až ta hrůza skončí a zůstaneme stát. Po pár minutách vše přestalo a jediné co slyším byl hlas sestry „Kubo, seš v pořádku?“. Odpověděl jsem: „Ano jsem“. Když jsme všichni tři vylezli z auta, poznali jsme, že se jednalo o velkou nehodu. Nikomu se naštěstí nic nestalo, jen jsme nevěřili svým očím, že se něco takového stalo a my to přežili bez zranění. Naštěstí jsme byli plně při vědomí, tudíž jsme začali situaci řešit. Nepamatuji si přesně, jak se to řešilo, jen vím, že jsem stál mimo vozovku, měl na sobě bezpečnostní vestu a byl moc rád, že se nikomu nic nestalo. Zastavilo u nás auto a ptalo se, zda jsme v pořádku.

Mezitím již zřejmě osádka tohoto auta zavolala složky záchranného systému. Jako první přijeli hasiči, kteří, když jsme jim řekli, že jsme v pořádku odvolali sanitku a hasiči celou nehodu zhodnotili slovy „vjeli jste do vodní kapsy.“ Přijela policie, která se sestrou začala nehodu řešit. Bohužel jsem jí nemohl být nápomocný, bylo mi teprve 16 let a neměl jsem přehled, jak se takové situace řeší. Jako poslední přijela odtahová služba, která naložila vrak našeho auta i nás tři vzala do kabiny a dopravila nás zpět do Brna. Auto bylo celé na odpis, ale to nás v tu chvíli trápilo úplně nejméně. Byly jsme všichni tři vděční, že jsme se obešli bez zranění a že žijeme. Cítili jsme, že to není náhoda, že jsme byli pod Boží ochranou, že jsme právě zažili na vlastní kůži zázrak „znovuzrození“.

Vnitřně jsme děkovali Bohu, protože jsme si plně uvědomovali, že při provozu a rychlosti na dálnici D1, je vše opravdu zázrak, veliké a úžasné svědectví o lásce, ochraně a pomoci Boha. Díky Otče!

Jakub

MOCNÁ OCHRÁNKYNĚ

Jedním z míst, kde jsem před svým příchodem do Bystrce nějaký čas působil, je obec a farnost Heřmanov. Každoročně se tu kolem památky Panny Marie Karmelské koná tzv. Bábina pouť, při které se lidé modlí a putují vesnicemi patřícími k farnosti až do Heřmanova, kde pouť vrcholí slavnostní bohoslužbou.

Když jsem do farnosti nastoupil a poprvé se této pouti účastnil, prožíval jsem ji, přiznám se, s jistým nadhledem a shovívavým pousmáním. Nějaké babičce se zdá sen o Panence Marii a my tu teď chodíme v průvodu s hasiči, dechovkou, družičkami, neseme sochu Panny Marie, cesta je vyzdobena břízkami a držíme se spousty jakýchsi lidových obyčejů. Ano, je pěkné, že se modlíme růženec, zpíváme mariánské písně, prosíme za kněze, ale je opravdu potřeba tolik lidové tvořivosti, abychom vyjádřili dík našemu Pánu a jeho Matce?

Nějaký rok na to jsem se chystal na návštěvu do jedné rodiny naší farnosti, a protože byl parný letní den, přišlo mi zbytečné hnát do přespolní vesnice auto. Na motorce bude cesta ekonomičtější a také příjemnější, a tak jsem si ji vypůjčil od spolubratra. Byl jsem si vědom, že na ní nemohu moc dovádět, protože už jsem řadu let na takovém stroji neseděl. Ve své motorkářské naivitě jsem si nevzal žádné ochranné oblečení, ale jen letní tričko a kraťasy. Když pojedu opatrně, nemůže se přece nic stát!

Jak jsem se blížil k místu určení, najednou jsem si uvědomil, že jedu příliš brzy a svým nečekaným příchodem mohu domácí nepříjemně zaskočit. A tak mi bleskla hlavou myšlenka odbočit z přímé trasy a udělat ještě několikakilometrovou okliku. Nápad dobře míněný, jenže odbočka už byla příliš brzy, jezdec neměl dostatek zkušeností a mohutná vrstva prachu a jemného šterku udělala své. Motorka podjela a pád toho dne byl veliký.

Když pominulo obrovské leknutí a pomalu jsem si uvědomil, co se stalo, zkoušel jsem se pomalu a opatrně na zemi pohnout, protože jsem byl přesvědčen, že budu mít mnohé zlomeniny. Zvolna jsem pohnul rukou, nohou, hlavou a ke svému údivu jsem nepocítoval žádnou bolest. Postupně jsem se posbíral, stál jsem na křižovatce a nechápal jsem nic. Neměl jsem žádnou zlomeninu, ale ani jiné vážnější zranění. Motorka byla domlácená, helma na vyhození, ale na sobě jsem nenašel škrábanec. A pak můj zrak padl na kříž stojící u cesty a mně v ten okamžik došlo, že stojím na místě, kde lidé konající Bábínu pouť prosí Matku Boží za ochranu kněží.

Co k tomu dodat? Snad jen, že každý další ročník této lidové pouti už jsem prožíval nejen s respektem, ale i s jistým rozechvěním. Podrobně jsem se seznámil s dostupnými dobovými záznamy ohledně vzniku pouti, pochopil jsem a „uvěřil“. A ještě řadu dalších let, i když už jsem v Heřmanově nepůsobil, jsem se z vděčnosti k Matce Boží pouti pravidelně účastnil.

P. Pavel Svoboda, farář

Hodné oči

Nevím přesně, zda šlo o Boží dotek na mé služební cestě do Liberce brzy po listopadu 1989. Jel jsem autobusem na trase Zlín – Brno – Liberec. Když jsme přijeli do Liberce, všiml jsem si drobného starého pána (určitě měl přes 80 let nebo se k osmi křížkům dosti blížil). Zápolil s kufrem, který byl nad jeho síly. Šel jsem za ním a nabídl mu pomoc. S úlevou ji přijal a mířili jsme k tramvajové zastávce. Přišlo mi ho líto a tak jsem mu nabídl, že pojedu s ním. Bylo to několik zastávek. Cestou mi stačil mimo jiné povědět, že se vrací od příbuzných ze Zlína. Když jsme vystoupili, ukázal mi, kterým směrem bydlí. Nabídl jsem mu, že mu s kufrem pomůžu až k jeho domu. Tam se ukázalo, že bydlí ve třetím patře a dům je bez výtahu. Tak jsme šli nahoru a u dveří jeho bytu jsem se začal loučit. Ale on mne pozval dál. Zeptal jsem se, jestli se nebojí pozvat si cizího člověka do bytu, když určitě ze zpráv ví o přepadeních seniorů. Podíval se na mne a řekl něco, co mne velmi potěšilo: „S Vámi nemám strach. Vy máte hodné oči!“ Doufám, že mi od té doby vydržely až do dneška. **FZ**

Dnes naposledy. Děkujeme.

Bez rámu

*dvě břevna spjata v tvaru kříže
cest na víry strmou skálu
kde modlitba má Bohu blíže
a kámen řeže do sandálů*

*ta místa spatříš zahalena
často i pochybností tmou,
spadlý plášť, byl přes ramena
těch, kteří nikdy nedojdou*

*čas přiblížení ku vrcholu
vím, touto cestou nejdu sám
On a já vcházíme spolu
v ikonu, co nezná rám **J.C.***

Zkratka J.C. se ve farním občasníku poprvé objevila před šesti lety. Pozorný čtenář ji nepochybně postřehl u básní. Krom redakčního týmu Setkání ale asi málokdo tušil, že jejich autorem byl židenický rodák pan **Jiří Cenek**. Jeho procítěná duchovní tvorba byla opravdovým pohlazením nejen pro redakční tým, ale věříme, že i pro mnohé z vás. Zdobila ho skromnost. Když napsal báseň na dané téma, nabídl nám ji ke zveřejnění obvykle s dovětkem typu „kdyby se vám náhodou hodila“. Nikdy se ani náznakem nedožadoval nároku na zveřejnění. Celkem jich přímo pro Setkání napsal úctyhodných 22. Další už bohužel nenapíše. Bůh si ho před pár dny povolal k sobě. Pane Cenuku, za nás i za všechny farníky vám moc děkujeme. **redakční tým Setkání**

Alpské Bohu díky za život

Před několika lety jsme se s manželkou přihlásili na autobusový zájezd do oblasti Raxalpe. Toto pohoří se rozkládá na hranici rakouských spolkových zemí Dolní Rakousy a Štýrsko a jeho vrcholky většinou nepřesahují 2000 metrů. Protože leží jen asi 80 kilometrů od rakouské metropole, přezdívá se jim „místní vídeňské hory“.

Před příjezdem do výchozí stanice lanové dráhy Reichenau an der Rax pan průvodce rozdál všem účastníkům zájezdu na kopírce rozmnožené černobílé plánky s různě dlouhými trasami obtaženými třemi barvami fixů a oznámil nám také čas a místo, kde na nás všechny odpoledne bude čekat autobus. Každý si pak podle svého uvážení zvolil, jak dlouhý výlet mu bude vyhovovat. My jsme si vybrali středně dlouhou variantu. Dílčí zklamání přišlo už na prvním rozcestníku, kde jsme zjistili, že všechny trasy jsou v reálu značené výhradně červenou barvou. Relativně obstojně čitelná mapka vzala za své během desetiminutové dešťové přeháňky. Porovnání plánku s ukazateli směru bylo od té chvíle ještě obtížnější, ale poradili jsme si.

S navlečenými pláštěnkami jsme někdy po šestnácté hodině museli na trase překonat prudší sráz, na jehož části bylo menší namoklé sněhové pole. I když jsme našlapovali velmi opatrně, náhle nám podklouzly nohy. Následoval nekontrolovatelný pád směrem do údolí. Nabírali jsme rychlost a zdálo se nemožné, abychom se zastavili. Byly to okamžiky, kdy jsme se bleskově loučili se životem. Vlastními silami jsme zastavit nemohli. Z lidského pohledu neřešitelná situace spěla k jedinému možnému konci. Ze spárů blížící se smrti jsme mohli vyvážnout jen zázrakem. A ten se stal...

Nevím kolik andělů strážných nad námi v tu chvíli drželo ochrannou ruku, ale aniž jsme k tomu mohli jakkoli aktivně přispět, před neodvratným pádem do volného prostoru nás asi po patnáctimetrovém pádu zachránil pás nízkých klečí.

Následoval rychlý letecký přesun do nemocnice v Neunkirche-

nu. Tam jsme absolvovali rentgen a několik dalších vyšetření. Naštěstí jsme měli jen četné odřeniny a pohmožděny. Žádné trvalé následky, a dokonce ani zlomeniny...

I s odstupem času považujeme za neuvěřitelné, že jsme z toho oba takto vyvázli. Ten den jsme se bez nadsázky podruhé narodili. Uvědomili jsme si, že když nás Pán na tomto světě nechal, určitě má s námi ještě nějaké plány. Bohu díky za život. -pš-

Na slovíčko, nový pane kaplane**MEZI PANELÁKY JE TICHO JAKO V LESE**

Na konci školního roku jsme se rozloučili s panem kaplanem Pavlem Fatěnou, který už nyní vykonává kněžskou službu v Žarošicích. V naší farnosti ho vystřídal kaplan P. Tomáš Marada, kterého jsme požádali o rozhovor.

Můžete nám popovídat něco o sobě, o svém mládí? Odkud pocházíte?

Pocházím z Hodonína. Mamka dodnes učí na ZUŠ, tatka mimo jiné pracoval jako houslař a ze svých 4 synů si vychovával cimbálku. Takže kromě kostela patřila k mému dětství i hudba, klasická i folklor.

Kdy jste pocítil prvé povolání ke kněžství?

Žádný okamžik jakéhosi „prvního pocítení povolání ke kněžství“ ve svém životě nevidím. Spíš bych řekl, že mě Pán Bůh vždycky přitahoval a kudy za ním, to se projasňovalo postupně. Když jsem pak o prázdninách po třetáku na konzervatoři odjížděl z trapistického kláštera Sept-Fons, říkal jsem si – „je to jasné, budu diecézním knězem.“

Kdo na vaší cestě ke kněžství hrál důležitou roli?

Jeden kaplan v naší farnosti, trapisti a ještě jeden kněz, kterého jsem potkal už jako seminarista. To je základ, o který se opírám dodnes. Pak se dotvořila nebo ještě pořád dotváří taková malinká síť inspirátorů a pomahačů v už spíše dílčích záležitostech.

Co z vaší primiční mše vám nejvíce utkvělo v paměti?

Jak se mi po skončení udělování novokněžského požehnání jednotlivcům hned

po mši svaté (to trvalo možná dvě hodiny) vůbec nechtělo na hostinu.

Co považujete za nejtěžší v životě křesťana?

Zůstat věrný Pánu Bohu a svému svědomí.

Kde a na jaké pozici jste dosud působil?

Jako jáhen ve Žďáře nad Sázavou v bazilice, jako kněz - kaplan v Brně u sv. Jakuba a jako spirituál v církevním domově mládeže Petrinum.

Jaký dojem na vás udělala Bystrc jako nové působiště?

Když jsem v srpnu chodil s dřívějším panem kaplanem po nemocných, zapůsobilo na mě to ticho mezi paneláky, jako kdybychom byli v lese, kde není ani živáčka. A jak rychle jsou lidé po mši svaté ven z kostela. Když jsme nechali otevřený kostel u sv. Jakuba, někteří se po mši sv. ještě dlouho modlili. A ještě mám živý dojem z piana, s jakým dokázala schola zpívat jakousi pasáž při jedné nedělní mši svaté. Zřetelnost slov

s neztraceným hudebním napětím provedené při hraniční slyšitelnosti, to je velmi působivé. Tož tyhle vjemy na mě v Bystrci přišly.

Byl jste se v našem kostele podívat už dřív, než vás sem otec biskup oficiálně poslal?

Zastupoval jsem tu už předešlé léto – myslím, že to byl červenec/srpen.

Je pro Vás bystrcká farnost neznámá? Co jste o ní věděl před nástupem?

Myslím, že farnost, to jsou především lidé, a ty jsem neznal, kromě pana Mičánka s jeho manželkou, Honzy Suchého a Radovana Holíka, které znám z Petrina.

Víme, že kromě bystrcké farnosti budete působit i na Petrinu. Co přesně obnáší vaše úloha na Petrinu?

Má to být duchovní formace, v rámci možností. Prakticky se za kluky a s nimi modlím, pravidelné 3 mše svaté za týden, zpověď. Skoro každý den pak hrajeme nějaký fotbal nebo florbal, potkáváme se, povídáme, sem tam nějaká společná akce. Snažím se, aby se ten normální život od Pána Boha moc nevzdaloval. Ti, co mají pro duchovní život větší cit, mohou najít před svatostánkem v naší kapli ještě daleko víc.

Jak konkrétně bude toto vaše „rozdvoužení“ vypadat?

Zhruba řečeno, budu mít mše svaté nedělní a ty v Arše, v Bystrci budu dopoledne a po obědě (učení náboženství), kromě víkendů a úterý budu podle situace směřovat na 15. hodinu na Petrinum. Tak to zatím vypadá, změna vyhrazena :-D

Co je pro Vás, jako pro duchovního těžké a naopak, co Vám činí největší radost?

Z více kněžských radostí bych zmínil možnost vidět duše hlubokého duchovního života. Místo těžkostí bych uvedl tuto historku: jeden mnich mě vezl ze Sept-Fons ještě spolu s jedním mladým mužem, který chtěl vstoupit do cizinecké legie. Na otázku, jestli takové zaměstnání není morálně problematické, onen mnich odpověděl „Ne víc, než být knězem“. Nic konkrétního tím nemyslím. Jen se mi zdá, že v té jeho odpovědi jsou obsaženy všechny těžkosti, které kněze mohou potkat.

Který svatý je pro Vás příkladem?

Když nezapomenu, ráno se modlívám v tomto pořadí: Svatý Tomáš Akvinský, svatá Terezie z Avily, svatý Jane od Kříže, svatá Terezie z Lisieux, svatý padre Pio, orodujte za nás.

Jaké jsou Vaše koníčky?

Rád se procházím, nebo když jsem ve formě, běhám v lese.

Máte nějaké životní motto?

Ne.

Kdybyste se nestal knězem, tak čím?

Moc mě bavilo hrát v symfonickém orchestru, tak možná něco takového.

Na které místo se rád vracíte?

Domů do Hodonína a do Sept-Fons, případně do Nového Dvora.

Jaká je vaše oblíbená modlitba?

Invokace „Pane Ježíši, učiň, ať jsem knězem podle Tvého Srdce“.

Co chcete bystrckým farníkům vzkázat?

Že je všechny pěkně zdravím.

Za rozhovor poděkovala E. Máchová

NÁVRAT DO MLÁDÍ

Před prázdninami jsem se domluvila s kamarádkou, že spolu pojedeme na výlet do Štramberka. Respektive na několik dní do míst, kde strávila své mládí.

Obě jsme se moc těšily. Byla sobota a ráno jsme jeli se synem na úklid kostela. Když jsme pracovali asi hodinu, najednou jsem neměla stání a něco mi říkalo, že musím do domova pro seniory, tedy na mé pracoviště. Když jsem to řekla synovi, udiveně se na mne koukal a říkal: „Ale mami, vždyť tam máme odpoledne mši svatou, tak to počká. Jen jsem řekla: „Nepočká!“... a už jsme nasedali do auta a jeli. Na půl cesty mi zvonil telefon, volala zdravotní sestřička. Ptala se mě, zda mohu přijet, že nám umírá jedna klientka. Odpověděla jsem jí, že už jsem na cestě. Do telefonu zněla dost překvapeně, ale já neměla čas jí to vysvětlovat.

Když jsem dorazila ke klientce, pochopila jsem, že má intuice byla správná. Kolegyně mi řekly, že za paní jede vnučka. Byla tam za chvíli, roztřesená a ubrečená. Probraly jsme stav její babičky a ona se postupně zklidňovala, nakonec si přála být u své milované babičky sama.

Čas poskočil a za chvíli měla začít mše svatá pro klienty, přišel kněz a já mu vysvětlila situaci a také to, že asi nebudu moci číst čtení při mši, jak bývá zvykem. Běhala jsem po celém domově, abych zajistila, co jsem mohla, ke zdárnému průběhu všeho dění.

Stíhala jsem jen střelné modlitby, když jsem se zrovna zastavila a vydýchávala se.

Paní zemřela chvíli před začátkem mše svaté, a tak jsem stihla s pomocí Boží účast na mši.

Poděkovala jsem vnučce za její statečnost a řekla jí, že udělala tu nejlepší a nejkrásnější věc na světě, kterou lze vyjádřit lásku a poděkování blízké osobě.

A také jsem stihla i splnit slib a s kamarádkou odjela...

Bez pomoci našeho Pána bych to opravdu nebyla schopná zvládnout, zorganizovat a nepanikařit.

Z.N.

NGASA SE VRACÍ PO VÁNOCÍCH

Syn Libor je tři čtvrtě roku v Tanzánii, což asi víte. Za tu dobu tam takřikajíc zdomácněl. Byl přijat do místního kmene Sukuma a dostal jméno Ngasa. Loví jedovaté hady, kteří jsou vzhledem k tomu, že se stahují k obydlím, velmi nebezpeční.

Někteří, jako zmiije útočná, se nenechají zastrašit, ani odehnat způsobem, který se doporučuje u nás, tedy hluk, dupání, tleskání...naopak. A věřte, že takový had se protáhne opravdu malými škvírami.

Na hadí kousnutí není v Tanzánii protijed. Důvodem je spousta druhů hadů, náročné uchovávání v chladu, při stálé teplotě a také cena samotného protijedu.

Libor sice nemá zdravotnické vzdělání, ale přesto se v Africe stal zdravotníkem v tom smyslu, že dokáže dát první pomoc, ošetřit drobná zranění, popřípadě nasměrovat, podle závažnosti případu do nemocnice. Když neví, má konzultanty na telefonu. Tak občas probíhá diagnostika podle fotografií a popisu symptomů.

S tím souvisí jedno léčení chlapce, který měl hlubokou tržnou ránu na ruce, prsty otekly.

Padlo několik dotazů:

Jsou prsty teplé? Hnisá rána, je zanícená? Je teplota? Je přítomen červený pruh od zápěstí nahoru? Na poslední dotaz zareagoval syn slovy: „Mami, myslíš, že poznám na tmavé kůži začervenání?”

S chlapcem nakonec jeli do nemocnice na šití, ale ruka byla stále oteklá. Co dělat v podmínkách, kde je množství léků omezené?

Koupat v hypermanganu.... ale kde ho sehnat. Nakonec si Libor uvědomil, že by to mohlo být činidlo, které se používá v chemické laboratoři v místní škole. Podařilo se, otok ruky začal mizet a dotyčný chlapec si přál i očkování proti tetanu, což je pro místní docela velké rozhodnutí.

Za synem chodí každý den studenti, někdy i aspiranti, nebo otcové se zdravotními problémy.

Tak řešil tyfus, svrab, plísňě, záněty v očích, horečky, namožené svaly a různá zranění. Co se týče tyfu, tak za ním přišel student s vysokou horečkou. Vzhledem k okolnostem naznal Libor, že je potřeba ho dopravit do nemocnice, pacient totiž nedokázal ani stát na nohou.

Ale ouha, nebylo k dispozici auto. Tak syn sehnal jiného studenta a spolu donesli nemocného na zádech do nemocnice. V místních nemocnicích se veškerá péče platí. Volali rodině, aby uhradili příslušnou částku, ale telefon nikdo nebral.

Libor to tedy vyřešil po svém...

A co dělá Libor dál? Práce na poli, vyučování počítačů, občas vaří a chodí na konzultace se studenty, kde rozebírají jejich problémy, nebo jen tak povídají o životě. **-km-**

Prožili jsme společně

POŽEHNÁNÍ JAKO BUMERANG

Kočárek, coby v nadsázce neodmyslitelná součást farní pouti, sice letos chyběl, ale malé dítě s námi putovalo, takže osmou farní pouť jsme v sobotu 11. září mohli považovat za „právoplatnou“.

Asi dvacítka pěších přivítal o půl druhé náš pan farář v Útěchově a za krásného slunečného počasí jsme se pak při modlitbě růžence společně vydali na Vranov. Už za necelou hodinku na nás za lesem vykoukly kostelní věže, a protože přede mší svatou jsme měli ještě celkem dost času, rádi jsme využili nabídku paulánů nahlédnout do severního křídla, kde v covidovém čase vyrůstalo duchovní centrum. Kromě toho byla možnost nechat si zapsat intenci na mši svatou a nakoupit nějakou pozornost domů. Jen oplatky si nikdo z nás zakoupit nemohl, protože už nebyly na skladě. Kdoví, zda si poslední kousky neodnesli farníci ze Žebětína, kteří měli pouť ve stejný den jako my, ale už před polednem.

Mše svatá se tentokrát konala uvnitř a jelikož někteří farníci mezitím dorazili ještě hromadnou dopravou nebo auty, byl kostel prakticky plný. Otec Pavel Svoboda ve své homilii mimo jiné vyjádřil radost z toho, že jsme mohli vyrazit na pouť, abychom byli chvíli venku, mohli jsme opustit ruch města a nadechnout se svěžejšího vzduchu. Za nás všechny uvítal i příležitost na chvíli se zastavit, nechat na sebe působit zdejší klid a poznat se navzájem i v jiné optice než o běžné neděli ve farnosti. A nejen to. *„Myslím, že někde hluboce cítíme, že ten důvod je ještě jiný. Že sem za Matkou Boží chodíme proto, že nám něco schází. Přicházíme s důvěrou, že ona nám v tom pomůže. Krásnou vlastností Panny Marie je, že ona ráda pomáhá z nedostatku k plnosti. Ona je přece útočištěm hříšníků a těšitelkou zarmoucených. Maria bude moc ráda, když jí dnes dovolíme, aby naše prosby předala svému Synu. Aby mohla doplnit to, co nám tolik schází.“*

V závěru mše svaté se znova ujal slova místní farář otec Pavel Kříž a kromě poděkování všem dobrodincům za modlitby a finanční podporu tomuto poutnímu místu vyjádřil i trefné přání, aby se následné požehnání věřícímu lidu odrazilo na našeho pana faráře jako bumerang.

-pš-

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

- První svaté přijímání dětí z naší farnosti proběhlo v neděli 30. května při mši svaté v 10 hodin. Z důvodu omezené kapacity v kostele byla mše svatá vyhrazena pouze pro děti a jejich rodiny. Prosíme, myslete na ně v modlitbě.
- Při mších svatých v neděli 27. června jsme oslavili Narození sv. Jana Křtitele, patrona našeho farního kostela. Posezení na farním dvoře se ani letos s ohledem na vládní opatření nekonalo.
- Poutní mši svatou u kaple v Kníničkách jsme slavili 5. července v 10:30 hodin.
- Od pátku 5. září znova začaly pravidelné celodenní adorace před vystavenou Nejvyšší svátostí oltářní.
- Společenství seniorů se sešlo až první týden v říjnu.
- Od pondělí 4. října začalo vyučování náboženství. Rozvrh výuky je zveřejněn na nástěnce v předsíni kostela a na www.faby.cz.
- V sobotu 11. září jsme vyrazili na farní pouť na Vranov. Mši svatou od 15 hodin sloužil náš pan farář (viz str. 14).
- Klub seniorů od svatých Janů uspořádal v úterý 21. září vycházku „od lávky pod hradem Veveří po novém úseku červené značky“. Délka trasy cca 5 km v závislosti na zvolené zpáteční cestě. Kromě toho Klub seniorů od sv. Janů uskutečnil také dva čtvrteční zájezdy: 9. září do Kroměříže a 23. září do Modré a na Velehrad.
- Ve čtvrtek 23. září proběhlo na Petrově setkání letošních a loňských prvokomunikantů s otcem biskupem. Z naší farnosti se ho zúčastnilo 8 dětí.
- Bystrcká schola zve nové členy: Pokud jsi alespoň předškolního věku, rád zpíváš nebo hraješ na nějaký hudební nástroj, přijď na naši zkoušku přede mší svatou.
- Rodinný Kubb se hrál v neděli 26. září u Archy. Prodloužený víkend se zřejmě podepsal i na relativně nízké účasti. Dorazilo jen asi 15 farníků.
- V úterý 28. září jsme se při jitřní mši svaté od 6 hodin pomodlili i ranní chvály a připomněli si našeho národního patrona svatého Václava. Následovala společná snídaně na faře. Poděkování patří všem, kteří se na její přípravě jakkoli podíleli.
- Příprava ke svátosti biřmování, která byla v minulém roce zahájena a kvůli covidové situaci musela být přerušena, se znovu rozběhla v neděli 3. října po večerní mši svaté.
- Ve čtvrtek 7. října proběhlo na faře první setkání Všeználků. Kroužek si mohou užít všechny děti od 6 do 12 let, které rády tvoří, chtějí se dobře bavit, naučit se něčemu novému a poznat nové kamarády.
- V neděli 10. října při dopoledních bohoslužbách byla udělována svátost pomazání nemocných.
- V sobotu 16. října se na tenisových dvorcích na ulici Jakuba Obrovského uskutečnil už 21. ročník farního tenisového turnaje - Memoriálu Ing. Pavla Lampartera.
- V neděli 24. října budeme slavit Misijní neděli.

-pš-

Z našeho farního úřadu

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 5. 6. Dan Pavel Darmopil
- 12. 6. Mariana Veronika Šimková
- 4. 7. Jakub Kaštyl
- 15. 7. Jan Evangelista Křivák
- 1. 8. Nicol Soňa Kabrnová
- 8. 8. Matteo Perin
- 9. 8. Valeria Montejano Darmopil
- 5. 9. Radim Bruno Charvát
- 12. 9. Mikuláš Brzobohatý
- 12. 9. Lukáš Velan
- 19. 9. Štěpán Michael Ocásek
- 26. 9. Karolína Emílie Klára Kliková
- 3. 10. Anna Koutná
- 3. 10. Thea Anežka Vyoralčková
- 3. 10. Adam Matula

Věrnou lásku si přísahali

- 12. 6. Martin Vaněk a Veronika Havránková
- 19. 6. Vojtěch Vinklárek a Martina Slaná

- 3. 7. Jiří Létal a Anna Létalová
- 10. 7. Marek Hřebíček a Eva Ellen Slováčková
- 10. 7. Martin Kareš a Ivana Kisošová
- 21. 8. Dawid Zajaczkowski a Ewa Zajaczkowska
- 9. 9. Jan Žila a Nikola Žédková
- 11. 9. Dominik Klaška a Alžběta Jeřábková
- 25. 9. Martin Krňávek a Eliška Hegerová

Do náruče našeho Otce se vrátili

- 11. 6. Marie Nentwichová
- 12. 6. Vladimír Špinar
- 19. 6. Jiří Klement
- 8. 7. Vlasta Elsnerová
- 17. 7. Ladislav Pokorný
- 19. 7. Mária Králová
- 20. 7. Jan Křivák
- 9. 8. Marta Šinoglová
- 26. 8. Leoš Jelínek
- 16. 9. Marie Kynclová
- 24. 9. Pavla Valčáková

-em-

► Nedávno nás po 19 letech opustil náš milý pan kaplan „Fáťa“, aby vykonával svou službu v Žarošicích. Několik z nás se za něj modlí růžencem. Pokud máte i vy ostatní pocit, že je to ten pravý nápad, chcete tím panu kaplanovi poděkovat a pomoci mu, napište mi prosím na e-mail: malinka-2010@seznam.cz. Pošlu volné termíny, ze kterých je možno vybírat a podrobnosti k této akci. Děkuji **Katka Malinková**

Příště: Trpělivost • Předběžná uzávěrka: 28. 11. 2021

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 26. 9. 2021, vyšlo: 17. 10. 2021. **www.faby.cz**